

Seg tror, at der kan være saameget mindre Betænkelse ved at tillade vore Fiskere fremdeles at fiske med Driivaad i Nymindegab, som der vist neppe kan være Tale om Udflækning af Fiskeyngel paa dette Sted, hvor, som sagt, en saa rivende Strømning passerer. Uden at være aldeles nøje bekendt med Fiskemaaden i Nymindegab føler jeg mig dog temmelig overbevist om, at de Vaad, der bruges der, ikke ere af den Slags, der ere omtalte i Lovforslagets Motiver, nemlig Vaad „som ved en Jernstang eller anden tung Bægt bringes til tæt at følge Bunden“; men Lovforslagets Ordlyd er jo Et, og Motiverne et Andet. Det kan neppe være tilstrækkeligt, at der staar denne Forklaring i Motiverne med Hensyn til, hvad der skal forstås ved Driivaad, naar det ikke fremgaar aldeles tydeligt af selve Loven, hvad der menes dermed. Der kunde vistnok, hvad vi jo allerede ogsaa have hørt udtale af ærede Talere, der have hadt Ordet før mig, paa de forskjellige Steder være eiendommelige Forhold tilstede, der maatte kunne gjøre, at imedens Lovforslagets Grundtanke i sin store Almindelighed maa siges at være overmaade rigtig, der dog paa saadanne Steder maatte være Grund til at gjøre Undtagelser i Fiskernes Interesse, og som vistnok kunde gjøres uden at skade de almindelige Formaal, man vil søge at fyldestgjøre ved Lovforslaget. Seg tror derfor, der vil være al Anledning til netop i denne Sag at nedsætte et Udvalg til at tage de forskjellige Forhold nøiere i Betragtning, og et saadant vil blive foreslaaet, naar den Tid kommer, om ikke af Andre, saa af mig. — Maasse jeg med det Samme, medens jeg har Ordet, maa benytte Leiligheden til at takke den høitærede Regjering, og da vel navnlig den høitærede Indenrigsminister, for den velvillige Opmærksomhed, som vore betrængte Fiskeriforhold paa Syllands Bestyrelse ere gjorte til Gjenstand for, og til denne Tak, som jeg paa Fiskernes Vegne tør udtale, vil jeg tilføie den Forhaabning, at disse betrængte Forhold derovre steds, ogsaa i Fremtiden, ville vedblive at være Gjenstand for Regjeringens særdeles og velfortjente Omhu.

Müller: Uagtet jeg for et Dieblit

fiden gennem den høitærede Formand har erfaret, at der er indgivet Andragende, sigtende til at modarbejde det her foreliggende Lovforslag, tror jeg dog, at Regjeringen har gjort saare vel i at fremlægge det. Gjennem de Motiver, som ledsage det, erfarer man tydeligt de skadelige Følger, dette saakaldte Trawl-Fiskeri absolut maa have paa Fiskeriet. Der er imidlertid en Ting, som jeg tror, det kunde være nødvendigt at tilføie, og jeg mener dermed en Angivelse af den Afstand fra Kysten, indenfor hvilken saadant Fiskeri ikke maa finde Sted; thi det er naturligt og indlysende for Enhver, at det ikke i en vis Afstand ude paa det dybe Hav kan skade Roget, efter som de nedsænkede Trawls der ikke kunne naa Bunden. Seg mener derfor, at det vil være saare nødvendigt at angive den Afstand fra Kysten, indenfor hvilken det bliver forbudt at drive dette Fiskeri. Seg ser ret vel, det vil være vanskeligt paa Grund af de forskjellige Dybder at angive nogen almindelig Grændse for Afstanden; men det forekommer mig dog, at man kan tænke sig en eller anden Maade, hvorpaa det er muligt, f. Ex. ved Udlæggelse af visse Mærker, eller paa hvad anden Maade det bedst kunde ske, for at forebygge, at Fiskere, enten vore egne eller fremmede, komme for nær ind paa Kysten, hvorved de skadelige Følger kunne opstaa. Seg tror ikke, det kan være megen Tvivl underkastet, at Anvendelsen af dette Fiskeri i og for sig er meget skadelig, og jeg tror ogsaa, at det allerede i Virkeligheden har viist sig skadeligt paa adskillige Steder. Det er saaledes bekendt, at Fiskeriet i Bugten ved Neapel har lidt meget Afbræk netop ved en hyppig Anvendelse af Trawl-Fiskeri, og det er Roget, som ikke behøver privat at komme til Nogens Kundskab, men som man kan erfare af de offentlige Meddelelser. Der staar i Lovforslagets § 1: „Det skal herefter være forbudt i de til det danske Soterritorium hørende Have, Bugter, Fjorde og Sunde osv.“; og da der staar „Have“, bliver det altsaa nødvendigt — hvad snevre Bugter og smalle Stræder angaar, falder det naturligt, at det kan forbydes — at der bestemmes en Grændse, og at denne fastsættes paa en eller anden Maade, som jeg